

Lý Lạc Long

Những Đoản Khúc Cho Mùa Hạ

Đoản Khúc Cho Mẹ và Quê Hương

Dù thời tiết chỉ hai mùa mưa nắng đổi thay như nơi chôn nhau cắt rún hay có đủ bốn mùa: xuân, hạ, thu, đông như nơi chốn tạm dung. Ngắm nhìn sự việc biến đổi theo thời tiết để nuôi giữ cho mình niềm hy vọng . Dù mùa đông có đến với tuyết rơi bão rút . Ẩn dưới những cánh rừng bạt ngàn cây khô trụi lá, tuyết phủ thì đâu đó sức sống của mùa xuân vẫn tiềm ẩn mãnh liệt, âm ỉ ngay chính trong những đống đổ vỡ, điêu tàn, hoang mang và cõi chết đó. Chỉ cần tia nắng ấm của mùa xuân trở về là chồi xanh sẽ nhú mầm sống và tiếng chim sẽ hót vang. Ở cuối mỗi đường hầm là ánh sáng mong đợi. Ở cuối mỗi nỗi tuyệt vọng, mầm hy vọng sẽ nảy chồi vươn tới. Ở mỗi thất bại là những kinh nghiệm và khôn ngoan cho những thành công sắp tới. Ở mỗi đống đổ vỡ là nền tảng cho sự xây dựng mới. Ở cuối mỗi con đường là khởi đầu cho một ngã rẽ cơ hội. Ở mỗi mục nát chết chóc là mầm sống mới hình thành ... Phải nuôi giữ hy vọng ngay lúc đang thất vọng ê chề, phải nuôi hy vọng dù đang oằn oại trong tận cùng đau khổ... Mưa sẽ tạnh , tuyết sẽ tan, giông gió bão tố cũng sẽ ngưng. Đêm sẽ qua và bình minh sẽ tới. Dưới đáy vực tuyệt vọng sẽ thấy mầm hy vọng ... Phải chấp nhận hiện thực, phải làm tận sức và nuôi giữ niềm hy vọng .

Lúc nhỏ mẹ tôi thường xoa đầu hỏi: "Lớn lên con sẽ làm gì để "nuôi" ba

má ?" Cậu bé trong tôi đã trả lời chắc nịch : "Con sẽ làm kỹ sư !". Mặc dù trong cái trí óc non nớt của tôi lúc đó chỉ hiểu mang máng là bác sĩ , kỹ sư ... là những nghề giúp ích được xã hội và làm có tiền, nhưng chắc vì bản tính sợ thuốc và sợ máu me nên tôi đã chọn kỹ sư. Tôi vẫn còn nghe văng vẳng bên tai lời mẹ nói : "Làm nghề chi cũng tốt hết nhưng phải biết giữ đạo làm người !". Lúc đó thì tôi cũng chẳng hiểu sâu xa "lời mẹ dạy " lắm chỉ mừng tượng "đạo làm người" là không được làm việc "xấu" và phải nghe lời cha mẹ dạy bảo... Sau tháng tư đen 75, theo vận nước thăng trầm, gia đình và tôi cũng cùng chung số phận lận đận lao đao như của hầu hết dân chúng miền Nam . Lưu đày ngay giữa chính quê hương mình, rồi đến lưu vong nơi xứ người. Những đoạn đường gian khổ, gập ghềnh ... xây dựng một đời sống mới nơi xứ người đã vượt qua. Lời hứa hẹn "tuổi thơ" với mẹ cũng đã được thực hiện dù mẹ đã không còn đó để xoa đầu khen và cho con cái cơ hội đền đáp lại chút công ơn sinh thành dưỡng dục to lớn như trời biển. Và thừa mẹ, con đã hiểu được rõ ràng lời khuyên răn giữ "đạo làm người" của mẹ. Dù khó khăn đến đâu con cũng sẽ làm hết sức của mình như một người Việt Nam chân chính với dân tộc và quê hương. Sống cho xứng đáng và sẽ luôn giữ "đạo làm người" mẹ dạy . Dòng sữa mẹ đã đưa con vào đời, những tấm lòng VN, những hạt ngọc quê hương đã nuôi con khôn lớn và trở thành một "con người". Và con sẽ làm bốn phận một người dân Việt Nam, bằng tất cả khả năng, góp sức kẻ vai với mọi người đồng tâm vì tương lai, tiền đồ của dân tộc và đất nước. Ít nhất thì cũng không bẻ cong ngòi bút, dùng máu tim làm mực, để chống lại những áp bức, bất công, vạch trần và phê phán những kẻ sách âm mưu gian trá "hại dân hại nước" như có thể. Tiếp tay ươm rải hạt giống dân chủ, tự do để giải trừ cái chế độ phi nhân, dùng bạo lực đè đầu cưỡi cổ dân chúng cho đặc quyền, đặc lợi của phe phái, bất chấp quyền lợi, tự do, hạnh phúc và no ấm của dân chúng , hủy hoại, cản trở và kềm hãm tiềm năng phát triển của đất nước.

"Yêu ai cứ bảo là yêu

*Ghét ai cứ bảo là ghét
Dù ai ngon ngọt nuông chiều
Cũng không nói yêu thành ghét
Dù ai cầm dao dọa giết
Cũng không nói ghét thành yêu
Tôi muốn làm nhà văn chân thật
chân thật trọn đời
Đường mật công danh không làm ngọt được lưỡi tôi
Sét nổ trên đầu không xô tôi ngã
Bút giấy tôi ai cướp giật đi
Tôi sẽ dùng dao viết văn lên đá" (Lời Mẹ Dặn, Phùng Quán)*

Đất nước Việt Nam đang cần có thêm nhiều những nhà thơ, nhà văn, nhà trí thức bất khuất như Phùng Quán thì dân tộc và đất nước VN mới có cơ hội thăng hoa và hóa Rồng. Hơn nửa thế kỷ đảng cộng sản VN đem cả dân tộc thí nghiệm với một chủ nghĩa ngoại lai, phi nhân bản, thờ phụng "Mác giáo", tôn vinh mấy ông thần mũi lõ mắt xanh Mác- Lê, đi ngược lại với bản sắc và tinh thần Việt Nam mà các bậc tiền nhân đã tốn bao xương máu, un đúc và gầy dựng để lại cho nòi giống Việt từ hơn 4000 năm lịch sử. Các vị lãnh đạo CS, nếu có chút lương tâm, hãy vứt cái chủ nghĩa Mác vào sọt rác như hầu hết các quốc gia trên giới đã làm, trở về với dân tộc, chặt bỏ cái đuôi định hướng xã hội chủ nghĩa vì nó đang trì nứu cả dân tộc trên con đường tiến tới ấm no và hạnh phúc thật sự. Xin các nhà trí thức đang "che mắt bịt tai" im lặng trước bất công, sai trái hoặc đang viết bằng bốn chân tiếp tay với bạo quyền vì bổng lộc hãy nghĩ đến bổn phận và nhiệm vụ của mình với thế hệ tương lai. Nếu không thì sẽ "tội lỗi" với con cháu và tổ tiên của các vị lắm. Hãy nghe theo tiếng nói của lương tâm và lý lẽ, cùng tiếp tay tạo dựng cơ hội, để nòi giống Việt có thể chung sống trong yêu thương, hòa bình, công bằng, bác ái và tự do cho mọi người dân Việt.

Về đường dài, dân chủ Việt Nam sẽ thắng là một điều tất yếu. Nhưng từng người một, hãy góp một viên gạch cho bức tường dân chủ, và hãy ý thức

rằng, không AI trên thế giới chịu bỏ công xây ngôi nhà dân chủ cho dân Việt mình đâu, và dân chủ càng sớm sẽ càng tốt cho dân tộc và đất nước. Thêm 20 năm với định hướng xã hội chủ nghĩa đất nước VN có lẽ sẽ tụt hậu so với các quốc gia láng giềng thêm 40 năm . Xin gửi một lời chúc lành từ tim đến các cuộc tranh đấu cho dân chủ nơi quê nhà và tất cả mọi nơi trên thế giới.

Đoản Khúc Cho Em

Cũng như nhiều người thương mến nhau, anh vẫn thường đến chữ hạnh phúc trong bối cảnh có anh và em. Có người nói: "Hạnh phúc là yêu mến cuộc sống mà ta đang sống. Người ta có thể sống trên thiên đàng mà vẫn không có hạnh phúc, bởi vì con người cứ bám lấy mọi sự việc trong cuộc sống của mình". Và có lẽ đúng như Nathaniel Hawthorne đã nói: "Hạnh phúc như một chú bướm, càng cố chụp lấy, càng tuột khỏi tay nhưng nếu bình tâm ngồi lại, nó sẽ đậu lại trên bạn." Dường như rất khó khăn nhưng cũng rất dễ dàng . Tương lai, quá khứ và hiện tại. Anh thì nghĩ đơn giản, hạnh phúc là "hiếu" nhau và cố gắng cho hiện tại.

Hiện giờ, hai người đang ở hai nơi xa lạ, trong hai khoảng không gian khác nhau. Nói về cuộc sống hiện tại của anh là sự nối tiếp một chuỗi buồn nản như bất tận, sống với hy vọng kéo dài bằng mỗi ngày. Tâm hồn anh nhiều lúc trống rỗng giống như những lúc xem đoạn kết bi thảm của một truyện tình lãng mạn. Một hình dáng thân quen và dấu anh có nhìn rõ sự tha thiết yêu thương, nhớ nhung, mong đợi da diết ... đang chậm chậm lạc vào đám đông và khuất dần. Dĩ nhiên, đám đông sẽ nuốt chửng cái hình bóng đã từng làm lòng anh ray rức xuyên xao. Nhưng anh có muốn giữ hay níu kéo lại cũng bất lực. Bây giờ, dường như mình đã khác xưa ... Nhưng đời sống theo luật vô thường thì vạn vật biến đổi trong từng sát na. Khi anh nhận thức được sự thật thì dường như đã quá trễ, và sự thật đã là quá khứ. Có lẽ anh đang đuổi theo những chiếc bóng của ảo ảnh, chứ không phải là cái

bóng của sự thật nữa.

Những đêm thanh vắng, lặng im lắng nghe những bản tình ca em hát, tưởng như đó là những lời ru mơ hồ từ em cho riêng anh và dường như nó tạm thời lấp đi những khoảng trống của những cơn bão rớt. Ừ, có lẽ từ vùng trời xa, em cũng đang khe khẽ hát và có thể cũng đang hướng về nơi anh. Tiếng hát dịu dàng, ngọt ngào cũng như chính em đã xoa dịu những vết xước trầy rát bỏng của cuộc sống. Những sắc màu cuộc sống, những bài ca xưa cũ, những câu tình thơ nồng nàn, những lời thủ thi thì thầm yêu thương thăm hỏi , và những hình ảnh thân ái đã vượt không gian và thời gian tìm đến bên nhau.

"À ơi... Em đem ca dao cũ, mới

Trộn vào nhau cho đời chút bình yên

Tóc hát ru anh nhé, giấc mộng hiền

Dù cuộc sống dở dang từng trang viết

À ơi... Đây một khúc tình tha thiết

Anh ngủ đi ! Suối tóc hát ru anh !" (HDHP)

Vâng, có lẽ anh sẽ ngủ một giấc bình yên, hạnh phúc với lời ru của em, trong bóng đêm cô đơn ở một nơi không có em. Gác lại những bận rộn, bộn bề của cuộc sống thực tế, quên đi những khó khăn cách trở ưu phiền của cuộc tình mình, để trọn một giấc chiêm bao và tỉnh dậy vẫn trong quạnh hiu và lạnh vắng, tiếp nối một ngày của cuộc sống tẻ nhạt. Cho đến một ngày nào đó anh phải nhắm mắt buông tay ... ngủ một giấc thiên thu. Có lẽ anh cũng chẳng làm chi hơn được nữa, phải chấp nhận hiện thực và hạnh phúc là những gì đang có, dù mong manh như khói sương.

"Trăm năm góp lại bụi hồng

Trần gian cõi tạm có không đi về

Ngược xuôi những nẻo đường mê

Ngắn dài cũng kiếp bên lề chờ trông.

Chờ trông chỉ một chuyến đò

Hoàng hôn sắp đến, bóng đo nắng chiều

Bờ xưa, bến cũ tịch liêu

Bàn tay năm ngón, trăm điều thệ xưa" (TTL)

Dù biết trần gian là cõi tạm. Chúng ta cũng phải giữ lấy niềm tin và hy vọng để mà sống, làm hết sức mình, cho đến ngày phải rời khỏi cái trại tạm trú trần gian này trở về cùng cát bụi. Chúc em, người tôi yêu mến với cả tấm lòng và trái tim, những ngày tháng yên bình và mọi việc như ý nguyện ở một nơi không có anh .

